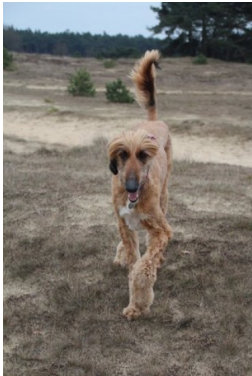
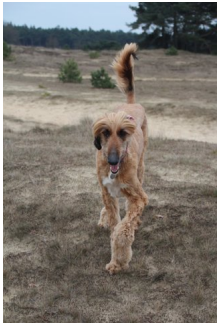

Pinocchio

Pinocchio kwam op een beetje vreemde manier bij ons. We hadden hem al op marktplaats zien staan en hadden de eigenaar onze hulp aangeboden. Die werd echter afgewezen en omdat iedereen echt zelf mag weten hoe hij zijn of haar hond aan een nieuwe eigenaar helpt, lieten we het er uiteraard bij zitten.

Waardering Nog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

We zagen wel dat hij al vrij vlot voor iemand gereserveerd was. Maar korte tijd later ging de telefoon en vertelde de beller dat ze een Afghaan uit benarde omstandigheden had opgenomen, maar dat ondanks haar toch niet geringe windhondervaring ze deze hond toch niet kon houden. Hij gilte de boel werkelijk bij elkaar als ze het pand even verliet. Deze honden wilde gewoon overal zijn waar zijn nieuwgevonden vrouwtje was. En dat gaat natuurlijk niet altijd. En de burens waren uiteraard niet zo heel erg gecharmeerd van de hoeveelheid lawaai die deze Afghaan zonder moeite en gedurende langere tijd kon produceren.

En zo kwam Pinocchio alsnog bij Voordewindhond. Hij ging in opvang en daar gebeurde iets bijzonders. De daar al aanwezige ex-Voordewindhondpupil Otto -ja, die met die oren- sloot Pinocchio onmiddellijk in de poten. Meestal waarschuwen wij adoptanten dat ze vooral niet moeten denken dat de oude en nieuwe hond elkaar direct helemaal fijn zullen vinden. En gevallen van liefde op het eerste gezicht komen echt heel weinig voor, maar nu hadden we er toch eentje te pakken. Otto en Pinocchio waren meteen de beste maten: samen elke vijfde fietser begeleiden langs het hek, samen tegen een paar zorgvuldig geselecteerde honden schreeuwen, samen de tuinierwerkzaamheden van het vrouwtje opzichten, en na een dag vol energieslurpende activiteiten ineengestrengeld in een mand slapen. En u voelt het vast aankomen: uit de opvangplek werd een permanent huis. Het zou toch al te wreed zijn deze twee honden uit elkaar te halen.

Pinocchio, die inmiddels tot eigen tevredenheid Ferdinand, of Nandu, heet, vond het in zijn nieuwe huis zo leuk, dat hij met geen stok meer in de auto te krijgen was. Daar liep hij, tot verbijstering van zijn aan autorijden verslaafde Greyhoundzus, met een grote boog omheen. Uiteindelijk moest Otto eraan te pas komen om hem te laten zien dat je rustig in de auto kunt gaan zitten, en dat zelfs als die auto gaat rijden je uiteindelijk weer gewoon lekker thuis komt.

We wensen Nandu nog vele geweldige jaren in zijn nieuwe huis met zijn nieuwe familieleden!

